

НЕАПОЛИТАНСКИЯТ ВОЙНИК

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Трима войници избягали от своя полк. Първият от тях бил римлянин, вторият — флорентинец, а третият, най-младият — неаполитанец. Те дълго вървели и вечерта ги заварила в една гора. Римлянинът, като най-голям от тях, казал:

— Момчета, не става и тримата да легнем да спим. Всеки от нас ще трябва по един час да пази другите.

Той останал да бодърства, а другите двама хвърлили раниците си на земята, легнали и заспали.

Тъкмо караулът на римлянина свършвал, когато от гората излязъл един великан.

— Ти какво правиш тук? — попитал той войника.

А римлянинът дори и без да погледне към него, отговорил:

— Не съм длъжен да ти давам сметка.

Великанът се хвърлил срещу него, но войникът се оказал по-бърз, измъкнал сабята си и му отсякъл главата. След това с едната ръка взел главата му, а с другата — тялото му и ги хвърлил в един кладенец. След това си избърсал сабята, прибрал я в ножницата и отишъл да събуди другаря си, за да го смени, като си казал: „По-добре е да не му казвам нищо. Откъде да знам дали този флорентинец няма да се уплаши и да избяга“. Затова, когато флорентинецът се събудил и го попитал, имало ли е нещо тревожно, римлянинът отговорил:

— Не, няма, всичко е спокойно — и легнал да спи.

Флорентинецът застъпил на пост, но когато и неговото дежурство свършвало, също както преди се появил великан и попитал:

— Ти какво правиш тук?

А флорентинецът отговорил:

— Не съм длъжен да ти давам сметка.

Великанът се нахвърлил срещу него, но войникът се оказал по-бърз и му отсякъл главата с един удар на сабята си. След това флорентинецът взел главата и тялото на великана и ги хвърлил в същия кладенец.

Настанало време да буди най-младия и войникът си помислил: „По-добре е на този пъзъл неаполитанеца, да не казвам нищо. Ако разбере, че тук стават такива неща, ще хукне да бяга и нито ще се чуе, нито ще се види“.

Неаполитанецът, след като се събудил, попитал дали се е случило нещо по време на дежурството на флорентинеца.

— Не, нищо. Можеш да бъдеш спокоен — отвърнал той и отишъл да спи.

Неаполитанецът вече караулил почти един час и в гората било всичко спокойно. Изведнъж се чули стъпки и от храсталаците излязъл великан.

— Ти какво правиш тук?

— Не съм длъжен да ти давам сметка — отвърнал неаполитанецът.

Великанът вдигнал ръка и неговият удар щял да смаже неаполитанеца, но той се оказал по-бърз, замахнал със сабята си и му отрязал главата. След това войникът взел тялото и главата и ги хвърлил в кладенеца.

Станало време неаполитанецът да събуди римлянина, но си казал: „Ще отида да видя откъде дойде великанът“. След това навлязъл навътре в гората. Скоро забелязал светлина и се приближил до една малка къщичка. Погледнал той през ключалката и видял, че край огъня били насядали три старици, които разговаряли.

— Удари вече полунощ, а нашите мъже все още ги няма — казала едната от тях.

— Дали не им се е случила някаква беда? — добавила втората.

А третата казала:

— Дали да не отидем да ги посрещнем, какво ще кажете?

— Да тръгваме веднага — казала първата. — Ще взема фенера, който осветява на сто мили наоколо.

— А аз — мечът, който с един удар унищожавя цяла войска.

— А аз — казала третата, — ще взема пушката, която може да убие вълчицата в кралския дворец.

— Да тръгваме — и отворили вратата.

А неаполитанецът, скрит зад вратата, ги очаквал със своята сабя в ръка. Излязла първата с фенера в ръка и неаполитанецът — фрас! Вещицата паднала мъртва, без да успее да каже и „амин“. Излязла втората — фрас! — и нея прострял. Излязла третата — фрас! — и тя заминала за онзи свят.

Сега неаполитанецът държал в ръцете си фенера, меча и пушката на вещиците. Много му се искало да изпробва тези вълшебни вещи. „Да видим дали е истина това, което тези оглупели старици дърдореха“ — казал си той.

Той вдигнал фенера и видял, че на разстояние сто мили от него имало строена войска със святкащи щитове и копия, която охранявала пътя към замък, до чиято врата била вързана вълчица с горящи очи.

— Интересно как ли действа мечът — казал си войникът, вдигнал го и го размахал. След това отново взел фенера и погледнал надалеч: всички войници, охраняващи замъка, лежали убити, оръжието им било натрошено, а конете натъркаляни по земята. Неаполитанецът вдигнал пушката, стрелял във вълчицата и тя умряла на място.

— Сега искам да отида и да се уверя със собствените си очи — казал войникът.

Дълго вървял, но накрая стигнал до замъка. Почукал на вратата, след това започнал да вика, но никой не му отговарял. Тогава той влязъл в замъка, огледал всички стаи, но никъде не видял ни жива душа. Само в последната, най-хубавата стая, той видял прекрасна девойка. Тя спяла, седнала в кадифено кресло, а левият ѝ чехъл бил изут от крака ѝ.

Войникът се доближил до нея, но тя продължавала да спи. Той взел чехъла ѝ, сложил го в джоба си, целунал красивата девойка и излязъл на пръсти.

Но щом затворил вратата, девойката се събудила и започнала да вика своите придворни прислужнички, които спели в съседната стая.

— Магията свърши! Не сме вече омагьосани! Ние се събудихме! Принцесата се събуди! Кой е този рицар, който ни избави от магията?

— Бързо — извикала принцесата, — погледнете през прозореца и вижте дали той не е тук!

Прислужничките изтичали към прозореца и видели избитата войска и убитата вълчица. Тогава принцесата казала:

— Тичайте при моя баща, краля, и му съобщете, че тук е идвал храбър рицар, който е унищожил войската, която ме държеше в плен, и че е убил вълчицата, която ме пазеше, и че с целувка ме е освободил от магията.

След това тя погледнала към краката си и казала:

— И че е отнесъл със себе си левият ми чехъл!

Зарадваният крал заповядал да известят в цялата страна, че на спасителя на неговата дъщеря, бил той принц или бедняк, ще му даде ръка ѝ.

В това време неаполитанецът се върнал при своите другари и ги събудил.

— Защо не ни събуди по-рано? Колко време стоя на пост вместо нас?

Неаполитанецът решил да не казва на другарите си за случилото се с него и затова отговорил:

— Не ми се спеше и затова не исках да ви будя.

Дните минавали, а рицарят-освободител все още не се явявал в кралския дворец. Един ден принцесата предложила на баща си:

— Татко, хайде да отворим гостилница с легла за нощуване, а отвън ще поставим надпис: „Тук се яде, пие и спи безплатно три денонощия“. Сигурна съм, че в тази гостилница ще отседнат много хора и ние непременно все нещо ще узнаем.

Така и направили. Кралската дъщеря станала господарка на гостилницата. Оттам минали тримата войника и както винаги пеели, макар и все повече да пристягали коланите си. Неаполитанецът възкликнал:

— Момчета! Тук се яде и пие безплатно!

— Да, да — казали неговите другари, — де да беше вярно! Знаем ги ние тези надписи. Пишат ги, за да се надсмиват над хората.

Но на вратата излязла принцесата-гостилничарка, казала им, че надписът не лъже и ги поканила да влязат.

Тримата войници влезли и принцесата им поднесла вечеря като на истински господари. След това тя седнала при тях и казала:

— Виждам, че идвате отдалеч. Сигурно имате интересни неща за разказване от вашите странствания? Аз живея в това глухо място и въобще не зная какво става по света.

— За какво бихте искали да ви разкажем, стопанке? — попитал римлянинът и започнал да ѝ разказва как веднъж, като стоял на пост, се срещнал с един великан и как му отрязал главата.

— Това е интересно — казал флорентинецът. — На мен си се случи същата история! — И той разказал за това как се наложило да убие великана.

— А вие? — обърнала се принцесата към неаполитанеца. — На вас случвало ли се е подобно нещо?

Неговите приятели се разсмели.

— Какво ли може да се случи на нашия неаполитанец? Нашият приятел е страхлив. Ако нощем изшумоли лист, от страх ще избяга толкова надалеч, че една седмица не можеш го откри!

— Защо му се смеете толкова? — попитала младата стопанка и настояла и той да разкаже своята история.

Неаполитанецът казал:

— Ако искате, слушайте. И пред мен, докато моите другари спяха, се яви великан и аз също го убих.

— Ама че го каза! — размели се войниците. — Ти само ако видиш великана и ще умреш от страх! Стига, повече не искаме да слушаме твоите измислици, да вървим да спим. — И те станали, като го оставили насаме със стопанката.

А гостилничарката продължавала да му долива вино и го карала да ѝ разказва по-нататък. Така малко по малко той ѝ разказал всичко: за трите вещици, за фенера, за меча, за пушката и за прекрасната девойка, която той целунал и на която взел левия чехъл.

— У вас ли е този чехъл? — попитала принцесата.

— Да, ето го — казал войникът, като извадил чехъла от джоба си.

Щастливата принцеса продължила да му налива вино и накрая той заспал. Тогавя тя казала на слугата:

— Отнеси го в стаята, която знаеш, че отдавна е приготвена за него. Съблечи от него тези дрехи и сложи до леглото му стол с кралски одежди.

На сутринта неаполитанецът се събудил във великолепно обзаведената стая, цялата блестяща от злато и брукат. Той започнал да търси своите войнишки дрехи, но намерил само кралските одежди. Неаполитанецът се ощипал, за да разбере дали не сънува. Но като видял, че сам не може да се оправи в тази работа, позвънил със звънеца. Влезли четири слуги в ливреи и покланяйки се ниско, попитали:

— Какво ще заповядате, ваше величество?

— Как спахте, ваше величество?

Неаполитанецът не вярвал на ушите си:

— Вие да не сте полудели? Какво е това „величество“? По-добре ми дайте дрехите и да свършим с тази комедия!

— Успокойте се, ваше величество!... Позволете да ви обръснем, ваше величество! Позволете да ви вчешем косите!

— Къде са моите другари и къде са моите вещи?

— Вашите другари ей-сега ще дойдат! Ей-сега вие ще получите всичко, каквото заповядате, но позволете най-напред да ви облечем, ваше величество.

Неаполитанецът разбрал, че ако им възразява, няма скоро да се освободи от тях и ги оставил да правят каквото искат. Те го обръснали, вчесали го и го облекли в кралски дрехи. След това му донесли шоколад, торта и бонбони. Войникът закусил и запитал:

— Къде са моите другари? Може ли да ги видя?

— Разбира се, ваше величество. Вратата се отворила и на прага застанали флорентинеца и римлянина, но като видели приятеля си в кралски дрехи, зяпнали от учудване:

— Ти какво, за маскарад ли си се приготвил?

— А аз си мислех, че вие знаете какво става с мен. Излиза, че знаете толкова, колкото и аз самия!

— Ти навярно си спомняш какви небивалици разказа снощи на нашата гостилничарка?

— Не, струва ми се, че не съм казал нищо излишно.

— Тогава какво се е случило?

— Аз ще ви обясня, — казал кралят, който в този момент влязъл в стаята. С него била принцесата, облечена в своите най-скъпоценни дрехи. — Моята дъщеря беше омагьосана, а този младеж я освободи от магията. — И кралят разказал цялата история. — Заради всичко това аз ще му дам принцесата за жена и ще го направя свой наследник. А колкото до вас двамата — не се безпокойте, вие ще бъдете произведени в херцози; ако вие не бяхте убили първите двама великани, моята дъщеря нямаше да бъде освободена.

Така всички отпразнували весела сватба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.